

HỒI CHÍN

Bữa Tiệc Của Lê Luyện Ngạn

Hoàng thái hậu ra lệnh mở kho lương để toàn thể trên dưới Đông Kinh mừng Bình Nguyên Vương Lê Tư Thành chiến thắng phân phiến loạn suốt ba ngày ba đêm.

Người dân các tỉnh lân cận nghe vậy cũng lũ lượt kéo nhau về cùng chung vui với triều đình, lúc ấy, tự nhiên việc kiểm soát ra vào ở bốn cổng thành Đông Kinh cũng nói lỏng thêm.

o0o

Trong Luyện Võ Sảnh chỉ có Anh Vũ và Lê Nghi Dân đứng đối diện nhau.

Lê Nghi Dân chếch kiếm ngang ngực nói:

- Không ngờ Lê Tư Thành lại thắng được người.

Anh Vũ đưa kiếm trước mặt thản nhiên:

- Bại tâm phục khẩu phục. Không còn gì để nói.

Lê Nghi Dân thở dài, từ từ hạ kiếm xuống:

- Ta cũng không ngờ, thường ngày tuy hấn thông minh đĩnh ngộ khác thường nhưng trước bệnh sau ốm, ai dám ngờ con hổ bệnh khi thức giấc lập tức trở thành chúa Sơn Lâm.

Anh Vũ cười khổ:

~ Kinh Kha hành thích Tần Vương, Phàn Ô Kỳ dâng đầu, không ngờ Lê Tư Thành không nhú mày một cái lập tức đưa Phan Văn Viễn vào chỗ chết để đánh lừa được chúng ta.

Hai thanh kiếm đang hạ xuống chợt bật ngược lên chĩa về phía nhau.

- Nguyễn Anh Vũ, lần chiến bại này có phải người đã mất hết những gì đã có?

Anh Vũ bật cười:

- Lê Nghi Dân, có phải những trù tính của người đã hoàn toàn sụp đổ?

Lê Nghi Dân cười khan một tiếng, hai tay y siết lấy cán kiếm đưa lên quá đỉnh đầu, một trận cuồng phong nổi lên, binh khí trong Luyện Võ Đường rung lên bần bật rồi bật khỏi giá bay xung quanh kiếm của Lê Nghi Dân.

Gió lạnh thổi đến thấu xương, Anh Vũ cũng phải giật mình trước luồng khí băng hàn kiếm chiêu tạo ra, toàn thân gã run lên bần bật nổi hết da gà.

- Kiếm khí tuyệt thiên tuyệt địa, đáng sợ thật.

Lê Nghi Dân cười lạnh:

- Tuyệt Nhân Kiếm vốn không phải là kiếm của con người đánh ra.

Rồi y hét lớn một tiếng thanh kiếm trong tay xoay tròn như một chiếc khiên bắn thẳng về phía Anh Vũ đồng thời kéo cả những binh khí ở Luyện Võ Đường về phía gã.

Anh Vũ nhú mày sát lại răng nghiến ken két, hai tay phát sang hai phía, áo choàng lỏng lẻo bay trong gió.

Kiếm của gã chưa xuất ra nhưng kiếm khí từng lớp từng lớp đã ập đến như sóng biển xô bờ ập đến đón lấy kiếm của Lê Nghi Dân.

Sóc phong xung hải khí lẳng lẳng.

Đến lúc Thuận Thiên Kiếm rút ra, khí lạnh của Tuyệt Nhân Kiếm lập tức theo kiếm xuất vó tạt mát khắp nơi, cuồng phong bão táp chưa kịp đánh đến đã bị sóng biển xô ngược trở lại, Anh Vũ quát lớn một tiếng nhảy lên cao chém bổ xuống một đường Ngạc đoạn kinh khoa sơn khúc khúc.

Chỉ thấy binh khí bay đến người Anh Vũ đều bị kiếm kinh của gã chặt gãy làm mấy khúc rơi lả tả xuống đất, Anh Vũ thừa thắng xông lên đánh tới một chiêu Hồ sơn mãn mục tửu doanh tôn áp sát Lê Nghi Dân.

Lê Nghi Dân kinh hoàng lui về phía sau đến sát mép tường vậy mà kiếm của Anh Vũ vẫn không dứt truy đuổi không ngừng, mãi đến khi kiếm tiến đến sát mi tâm của Lê Nghi Dân thì khựng đứng tại chỗ.

Chợt nghe tiếng vỗ tay vang lên:

- Lạng Sơn Vương, ngài thua cho Vũ huynh rồi.

Anh Vũ thu kiếm quay người lại đã thấy Lê Luyến Ngân đứng ở góc đường từ bao giờ:

- Muội tới khi nào vậy?

Lê Luyến Ngân cười khanh khách:

- Tới vừa kịp lúc xem mấy chiêu kiếm kinh hồn của các huynh.

Ánh mắt Lê Nghi Dân nhìn Lê Luyến Ngân lạnh băng không một chút biểu tình:

- Tại sao muội lại tới đây?

Lê Luyến Ngân lắc đầu lè lười:

- Bọn thị vệ ở ngoài nói Lạng Sơn Vương và Anh Vũ đang đấu kiếm trong này, cơ hội ngàn năm có một này, muội làm sao có thể bỏ qua.

Nàng toan nói thêm, Lê Nghi Dân đã phát tay rồi quay lưng bỏ đi:

- Hôm nay tới đây thôi.

Vừa lúc đi ngang qua Anh Vũ, y chợt nói nhỏ vừa đủ để Anh Vũ nghe:

- Kiếm chiêu vừa rồi không có sát ý nhưng Anh Vũ này, người thực sự không muốn giết ta chứ?

Anh Vũ nhếch mép:

- Ngài đoán xem.

Lê Luyến Ngân giật Thuận Thiên Kiếm trong tay Anh Vũ trầm trở:

- Không ngờ cây đoản côn của huynh lại giấu một thanh thần kiếm lợi hại như vậy, xem ra trong Chiêu Hiến Hội huynh đã cố tình che giấu thực lực phải không?

Anh Vũ khẽ nhíu mày rồi đưa tay đoạt nhanh lại Thuận Thiên Kiếm từ tay nàng:

- Kiếm này không thể tùy tiện động vào.

Lê Luyến Ngân thấy Anh Vũ dùng thủ pháp Cẩm Nã đoạt kiếm trong tay mình không báo trước một tiếng rồi nhìn lại thần sắc của gã khác xa so với mấy lần trước thì ngạc nhiên kêu lên:

- Hôm nay huynh làm sao vậy?

Sau khi biết được Bình Nguyên Vương Lê Tư Thành chính là Lê Hạo, Anh Vũ dù có là kẻ khờ cũng đoán ra thân phận của Lê Luyến Ngân, thực ra trước giờ đã không ít lần gã thắc mắc về thân thế và mối quan hệ đặc biệt của nàng và Lê Nghi Dân nhưng rồi lại thôi, phần vì sợ phật lòng kẻ khác phần vì sợ rằng nàng cũng là thân thuộc với triều đình họ Lê, lúc ấy gã lại phải khó xử thêm một phen nữa.

Nhưng hiện tại...

Anh Vũ chưa kịp bày tỏ thái độ, Lê Luyến Ngân đã cầm tay gã kéo đi:

- Nào, tới đây, ta đưa huynh tới một nơi.

Rồi không để ý thái độ của Anh Vũ, nàng kéo gã chạy trong phủ Lạng Sơn Vương. Anh Vũ trong lòng vừa phân vân vừa mâu thuẫn, nói không muốn theo nhưng chẳng hiểu sao bước chân cứ chạy theo nàng không chậm nhịp, mãi được một lúc, gã mới chắc lưỡi:

- Coi như làm cho nàng vui trước khi...

Nghĩ đến đó, gã cũng chẳng dám nghĩ tiếp.

Đến một lều nhỏ phía sau đại sảnh, Lê Luyến Ngân buông tay gã cười khi khi:

- Có biết đây là đâu không?

Anh Vũ nhìn quanh rồi lắc đầu cười khổ, Lê Luyến Ngân thấy vậy chu môi tỏ vẻ không hài lòng rồi bước tới gõ lên trán gã:

- Đồ ngốc, đây chính là nơi ta và huynh gặp nhau lần đầu tiên.

Anh Vũ A lên một tiếng rồi cười, trong đầu bắt đầu có ấn tượng lúc mình tham gia Chiêu hiền Hội của Lê Nghi Dân đã được bố trí ở ngôi lều này, chỉ có điều gã nghĩ ngôi chùa được mấy khắc thì Lê Luyến Ngân đã tới sinh sự rồi kéo gã ra bờ ao sau phủ, nếu không phải Lê Luyến Ngân đã nhắc nhở có lẽ gã cũng chẳng thể có ấn tượng như vậy.

Thấy Anh Vũ ngẩn ngơ, Lê Luyến Ngân bật cười rồi đẩy gã vào lều:

- Vào trong đi, cảnh ở ngoài này có gì đẹp đâu mà ngẩn vậy?

Anh Vũ vừa bước vào trong đã thấy một mâm thức ăn cùng mấy chén rượu trên bàn thì ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện này là sao đây?

Lê Luyến Ngân cười:

- Bữa tiệc này tôi mừng sinh thần huynh.

Anh Vũ trợn tròn mắt:

- Sinh thần tôi?

Lê Luyến Ngân nhún vai:

- Thực ra tôi cũng chẳng biết sinh thần huynh ngày nào tháng nào phải năn nỉ mãi quản sự phủ Lạng Sơn Vương mới cho mượn lý lịch của huynh.

Thực ra từ lúc hiểu chuyện đến giờ, Anh Vũ chưa bao giờ biết đến ngày sinh thần của mình, cái ngày sinh gã ghi trong hồ sơ của mình chỉ là bia đặt nơi đại ra nào ngờ Lê Luyến Ngân lại nhìn thấy ngày đó tổ chức bữa tiệc sinh thần đầu đời cho gã, đối với tấm chân tình này của nàng, gã cảm động đến ngáy người ra nói không lên lời.

Lê Luyến Ngân thấy vậy tỏ vẻ không hài lòng phụng phịu nói:

- Ta vì huynh mà học nấu ăn khổ muốn chết mà huynh cứ trờ ra đó chẳng nói tiếng nào.

Anh Vũ nhìn mười đầu ngón tay nàng, ngón bị đứt, ngón bị phỏng thì cảm thấy thương yêu nàng vô hạn, tự nhiên bao nhiêu ý tưởng chán ghét cảm phần với nàng đều tan biến hết sạch bất giác đưa tay nắm lấy bàn tay nàng xoa nhẹ lên các vết thương. Lê Luyến Ngân thấy vậy đỏ bừng mặt cúi đầu trông thập phần đáng yêu, mãi hồi lâu, nàng mới kêu khẽ:

- Làm gì mà nắm tay người ta lâu vậy? Không cho ta ăn sao? Mà khoan đã, để ta giới thiệu các món ăn nhé.

Nàng chỉ vào đĩa rau muống bày xung quanh chiếc đĩa vàng ở giữa lại bày một ít cơm lẫn tăn, cơm trắng, rau xanh, đĩa vàng nhìn đẹp mắt vô cùng.

Lê Luyến Ngân:

- Món này gọi là Xuân vũ thêm lai thủy phách thiên.

Rồi chỉ sang bát nước rau cải luộc đặt mấy cánh sen trên mặt bát nói tiếp:

- Còn món này gọi là Liên hoa phù thủy thượng.

Lại đưa đĩa thịt luộc lẫn tăn mấy bông hoa bằng cà chua để ở mấy góc nói:

- Nhất đình sơ vũ luyện hoa khai.

Rồi cười khúc khích:

- Ta biết huynh giống tử ca của ta, rất thích thơ văn của Nguyễn Trãi nên mới cất công sưu tập lại mấy bài thơ của người đặt tên cho các món ăn, huynh thấy sao?

Nàng đâu biết mỗi món ăn nàng đưa lên đối với Anh Vũ chẳng khác gì một dao chém vào người.

Không đúng, một dao chém vào lòng.

Tại sao nàng lại lấy câu thơ của phụ thân ta đặt tên cho các món ăn?

Nếu nàng không làm vậy, có lẽ ta đã tạm thời quên đi thân phận đối nghịch mà bầu bạn với nàng, có thể ta có thể tạm thời tự lừa dối mình trước nghịch cảnh ông trời tạo ra.

Lê Luyến Ngân thấy thái độ của gã rất bất thường thì lấy làm ngạc nhiên rồi gượng gạo nói:

- Phải rồi, vừa qua tử ca của ta theo Bình Nguyên Vương đi đánh Nguyễn gia binh gì đó chẳng qua là...

Anh Vũ sa sầm nét mặt quát lên:

- Im đi.

Lê Luyến Ngân kinh hãi lui liền hai bước về phía sau kêu lên:

- Huynh... huynh sao vậy?

Anh Vũ cười lạnh:

- Tử ca của cô nương rốt cuộc là Lê Hạo hay Lê Tư Thành?

Lê Luyến Ngân giã mình ngã xuống ghế không nói được lời nào, Anh Vũ quát lớn một tiếng đưa tay gạt hết thức ăn trên bàn rơi loảng xoảng xuống dưới đất:

- Cô không còn gì để nói nữa sao? Ngân công chúa? Nếu không phải tình cờ trông thấy Lê Tư Thành xuất quân dẹp loạn thì tôi không biết còn bị các người lừa gạt đến bao giờ.

Lê Luyến Ngân rơm rớm nước mắt nói:

- Thực sự muội chưa bao giờ định gạt huynh, lúc đầu muội tham gia Chiêu hiền Hội thực sự chỉ muốn thử xem năng lực của bản thân, lòng ngưỡng mộ của muội với huynh là thật, còn... còn muội thích huynh cũng là sự thật.

Anh Vũ nhìn thấy nước mắt nàng chảy ra thì ân hận không sao kể xiết nhưng cũng cố cắn răng nói giọng đay nghiến:

- Ngưỡng mộ? Thích? Không phải cô xem tôi là thằng hề đáng cười để huynh muội các người lừa gạt ư?

Lê Luyến Ngân không kìm được òa khóc nức nở:

- Anh Vũ, xin huynh tin muội, muội không dám nói sự thật với huynh chỉ vì sợ nếu huynh biết được thân phận của muội huynh sẽ xa lánh muội thôi.

Anh Vũ trong lòng như bị dao cắt nhưng lại quát lớn:

- Không phải giờ tôi đã biết rồi sao? Công chúa tôn quý của tôi ơi, chỉ cần cô muốn thiếu gì kẻ sẵn sàng làm thằng hề quý dưới chân nàng, sao nàng cứ nhất định chọc ghẹo Anh Vũ?

Lê Luyến Ngân toan nói thêm mấy câu gì nhưng chỉ biết nhìn Anh Vũ hồi lâu rồi ôm mặt chạy ra khỏi lều.

Tấm rèm bị nàng đung từ từ buông xuống, bóng tối bao trùm.

Anh Vũ, người là tên khốn, là tên khốn kiếp nhất trên đời.

Bây giờ chỉ còn người với mấy món thức ăn ngổn ngang dưới đất.

Gã chẳng nói tiếng nào, từ từ ngồi xuống đất, bốc từng miếng thức ăn lấm lem bùn đất đưa lên miệng.

Miệng đắng, lòng càng đắng hơn.

Cõi lòng như bị chính bản thân mình từng đao, từng đao khoét sâu, đau đớn không sao kể xiết.

Chợt nghe một tiếng quát lớn vang lên:

- Phạm Anh Vũ.

Cùng với tiếng hét, không gian như rung chuyển tựa như mảnh hổ gầm rú đình tại nhức óc, căn lều nhỏ rung rinh theo đao phong rít vù vù trong không khí.

Trong mắt Anh Vũ chỉ kịp lóe lên một đao ảnh khổng lồ ụp xuống, gã chỉ kịp vơ vói mấy miếng thức ăn dưới đất rồi nhảy vút ra ngoài.

Ngôi lều bị bỏ làm đôi, tay phải của Anh Vũ cũng bị rạch một đường, máu chảy đầm đìa.

Nhưng tất cả không quan trọng, trong thời khắc ấy, Anh Vũ chỉ quan tâm đến mấy món đồ ăn mình nhặt ra được.

Tại sao? Tại sao gã từ chối ăn rồi lại không quản thân mình để nhặt lại khi miếng ăn đã rơi xuống đất?

Vết thương từ tay phải của Anh Vũ đau không sao kể xiết nhưng sao sánh nổi với nỗi đau vật mà gã đang ném trái?

Thân hình Anh Vũ vừa hạ xuống đất, Lê Niệm đã đứng đó từ bao giờ, chìa lưỡi dao về phía gã:

- Rút kiếm ra.

Anh Vũ kêu lên:

- Lê Niệm, người điên rồi hay sao?

Lê Niệm hừ một tiếng:

- Hôm nay ta quyết không tha cho người.

Anh Vũ:

- Vì lý do gì?

- Lê Luyến Ngân.

- Lê Luyến Ngân ư?

Lê Niệm lạnh lùng:

- Kẻ nào làm nàng đổ nước mắt, ta bắt kẻ đó phải đổ máu.

Anh Vũ giật mình rồi hạ giọng:

- Lê Niệm, có phải người cũng thích nàng không?

Lê Niệm biến sắc rồi rạch một đao trên mặt đất nói lớn:

- Việc ấy không liên quan gì đến người.

Dứt lời, lưỡi dao của hắn từ mặt đất quét ngược lên trên người Anh Vũ, chỉ nghe roẹt một tiếng, lưỡi dao trong mắt Anh Vũ đã phân ra bảy tám đao ảnh cùng lúc bổ tới.

Anh Vũ thầm nghĩ: “Kẻ này rõ ràng có tình cảm với Lê Luyến Ngân, chao ôi, lại là một mối tình si”.

Rồi nghĩ đến hoàn cảnh của mình và Lê Luyến Ngân thì tự nhiên nảy ý đồng cảm với Lê Niệm, gã chỉ thở dài một tiếng rồi đẩy người ngã về phía sau đồng thời lách sang phải nửa xích tránh khỏi đao chiêu này.

- Nếu người đã có tình cảm với nàng tại sao không nói với nàng mà tới đây gây sự với ta?

Đao của Lê Niệm vẫn không ngừng lấy một khắc, bảy tám đao ảnh chém trượt lập tức hợp lại làm một vẽ hình một con mãnh hổ ập tới ngang thân Anh Vũ quyết xẻ gã làm hai đoạn:

- Người làm sao hiểu được cảm giác của một người yêu mà không thể yêu chứ?

Cánh tay của Anh Vũ bị thương tuy không nặng nhưng nhất thời cảm giác đau đớn và tê bại đã lan tỏa khắp nơi, dụng kiếm không thể chính xác chỉ có điều Thuận Thiên Kiếm giắt ngang lưng hướng về cánh tay bị thương, nếu muốn dùng tay trái rút ra tất phải tốn chút thời gian, đao của Lê Niệm lại đánh tới như bão vũ cuồng phong, đến thời gian thở cũng chẳng có thì làm sao có thời gian rảnh rỗi để rút đao?

Đao thế hùng dũng như mãnh hổ đã ập đến sát người, Anh Vũ vì một phút cảm hoài mà trở tay không kịp chỉ còn cách đưa cánh tay bị thương xuất ra một chiêu Hòa chung nhập mộng thanh vô vào thân đao hất đao sang một bên.

Chỉ tiếc Hòa chung nhập mộng thanh là kiếm chiêu, Anh Vũ dụng tay thay kiếm uy lực đã giảm đi đáng kể nên đao của Lê Niệm chỉ bị hất sang không quá mười bước, đã vậy cánh tay bị thương phải chịu lực quá mạnh máu lại phun ra xối xả, dần dần các cảm giác đã nhạt dần.

Anh Vũ thấy vậy kinh hoàng cực độ biết tình trạng này không thể cầm cự lâu nên cố gắng rời bỏ mọi tạp niệm trong đầu tranh thủ thời cơ Lê Niệm còn phải vòng đao trở lại vội vàng vòng tay trái đưa Thuận Thiên Kiếm thoát vô.

Kiếm vừa xuất vô, luồng hàn khí lạnh thấu xương xuất theo cuốn lấy thanh đao của Lê Niệm, Thuận Thiên Kiếm trong tay Anh Vũ dường như cũng linh cảm được mối nguy hiểm của chủ nhân nó, trong mắt Lê Niệm chỉ cảm thấy một thanh băng kiếm ập đến kéo theo hàn băng phong kín cả đao của mình thậm chí cả hai tay cũng không sao nhúc nhích được.

Lê Niệm thấy vậy nghiêng răng rít lên:

- Đáng ghét, ta không tin ta không đánh bại được người.

Hắn hét lớn một tiếng, chỉ nghe tiếng băng vỡ ra từng đoạn, hai tay Lê Niệm vừa thoát khỏi hàn khí khổng chế lập tức siết chặt lấy cán đao đưa lên đón lấy kiếm của Anh Vũ.

Đao kiếm vừa chạm nhau, một tiếng kêu đinh tai nhức óc vang lên, lúc Lê Niệm và Anh Vũ tách khỏi nhau, đao của Lê Niệm đã vỡ vụn thành mấy mảnh bay tung tóe trong không gian nhưng bản thân Anh Vũ cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, vốn dĩ tay trái của gã yếu hơn tay phải lại phải chống với đao lực điên cuồng của Lê Niệm nên chấn thương nặng nề nếu không phải Thuận Thiên Kiếm tỏa ra một luồng hàn khí cuốn lấy bàn tay gã có lẽ đến kiếm cũng không giữ nổi.

Những tưởng trận đánh đã kết thúc, nào ngờ Lê Niệm lại quát lớn một tiếng nhảy lên không đưa hết mảnh vụn của đao găm vào tay phải bỏ xuống.

Anh Vũ thấy vậy nghiêng răng nhủ thầm: “Đúng là hạng lỗ mặng chỉ muốn liều mạng”.

Lúc ấy, trong tâm gã đã nảy ra sát ý quyết không nhượng nhịn đối thủ, một chiêu Khinh khí ngâm phạm quá Bạch Đằng đã chuẩn bị sẵn sàng chỉ chờ Lê Niệm bước thêm một bước nữa tới nơi, Thuận Thiên Kiếm lập tức rời tay đưa hẳn vào tử địa.

Chợt nghe một tiếng quát lớn:

- Dừng tay.

Tiếp theo đó, một thanh đại đao bay vút tới trước mặt chắn trước sát chiêu của cả hai.

Anh Vũ và Lê Niệm vừa nhìn thấy Lạng Sơn Vương mặt đùng đùng nổi giận thì không hện mà chiến ý cùng tiêu tan, Lê Nghi Dân bước tới quát:

- Các người làm gì vậy? Tại sao lại đánh tới sống chết như vậy?

Anh Vũ chỉ hừ một tiếng rồi xé áo cuốn chặt vết thương trong khi Lê Niệm vẫn hằm hằm nhìn gã không nói tiếng nào.

Lê Nghi Dân lại nói lớn:

- Sao? Các người có gan đánh nhau mà không có gan nói hay sao? Bây giờ là thời khắc nào? Tại sao người cùng nhà lại tương tàn nhau như vậy?

Rồi y thở dài:

- Được rồi, không cần nói nhiều, cả hai tự về phòng kiếm điểm lại bản thân, ta không muốn hiện tượng này tái hiện lần nữa đâu.

Đến lúc Lê Niệm bỏ đi chẳng nói một lời, Lê Nghi Dân thở dài nói với Anh Vũ:

- Kể này hành sự lỗ mãng không có đầu óc nhưng mãnh thú đáng sợ nhất chính là ở sự ngu dốt của nó.

- Vương gia cũng định dụng hấn ư?

- Lần trước chính hấn góp phần lấy đầu Phan văn Viễn, về việc chúng ta có ý đồ bất lợi với Nguyễn Thị Anh và Lê Bang Cơ, hấn cũng không tỏ thái độ phản đối.

Anh Vũ cười khổ:

- Trước mắt Nguyễn gia binh đã có mặt ở kinh thành, lính phủ Lạng Sơn Vương cũng chuẩn bị tươm tất, có phải chúng ta nên bàn cụ thể về kế hoạch không?

--- o0o ---